

[illegible][illegible][illegible][illegible][illegible][illegible]

[Faint handwritten notes or bleed-through from the reverse side of the page.]

[illegible]

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Όπως προκύπτει από την υπ' αριθ. 365Δ'/05-07-2011 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Κατερίνης που προσκομίζουν με επίκληση οι ενάγοντες, ακριβές επικυρωμένο αντίγραφο της κρινόμενης αγωγής, με πράξη ορισμού δικάσιμου και κλήση προς συζήτηση για την αρχικά ορισθείσα δικάσιμο της 24-09-2012, επιδόθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα στον εναγόμενο. Κατά την παραπάνω δικάσιμο η συζήτηση αναβλήθηκε για την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο με σημείωση στο πινάκιο, η οποία ισχύει ως κλήτευση όλων των διαδίκων (άρθρα 226 παρ. 4 ΚΠολΔ). Ο εναγόμενος, όμως, δεν εμφανίστηκε στη μετ' αναβολή δικάσιμο, κατά την οποία η υπόθεση εκφωνήθηκε από τη σειρά του πινακίου, και συνεπώς πρέπει να δικαστεί ερήμην (άρθρο 271 παρ. 1 και 2 ΚΠολΔ).

Με τις διατάξεις του ογδόου κεφαλαίου (άρθρα 46 επ.) του Ν. 2121/1993 «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», νομοθετήθηκε η προστασία των συγγενικών, προς την πνευματική ιδιοκτησία δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες, που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμη έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως στη δημόσια εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 παρ. 1, 47 παρ. 1 και 48 παρ. 1 του άνω Νόμου, εισφορές (εργασίες) παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους, η προστασία δε αυτή συγκεκριμενοποιείται στη διάταξη του άρθρου 49 του νόμου αυτού, σύμφωνα με την οποία, όταν υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται εκτός άλλων για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή είναι ενιαία, υπό την έννοια ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και πληρώνεται μία φορά από το χρήστη κατανεμόμενη μεταξύ των δικαιούχων, ήτοι μουσικών, ερμηνευτών - εκτελεστών και

Handwritten signatures and initials at the bottom right of the page.

Handwritten notes and stamps on the left margin:
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ
και έκδ
Βεβαιωτο
28/11/12
Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΜΑΡΙΑ ΓΟΥΛΙΑΝΩ

παραγωγών. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των προαναφερομένων προσώπων είναι ανεκχώρητο και η είσπραξή της υποχρεωτικά εκ του νόμου ανατέθηκε στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι λειτουργούν κατά τους όρους των άρθρων 54 επ. του ν. 2121/1993, υποχρεούμενοι να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές για τα μέλη τους, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας την προσήκουσα μεταξύ αυτών κατανομή, για την επίτευξη αυτού του σκοπού, μάλιστα, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευσή του στον ημερήσιο τύπο. Η εν λόγω αμοιβή δεν οφείλεται και η αντίστοιχη αξίωση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης κατά του χρήστη δεν γεννιέται, στην περίπτωση που ο τελευταίος λειτουργεί επιχείρηση, κάνοντας χρήση ορχήστρας αποτελούμενης από μουσικούς και ερμηνευτές. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των άνω οργανισμών περί της εύλογης αμοιβής, αυτή, καθώς και οι όροι πληρωμής της καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. Περαιτέρω, είναι δυνατό οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα όχι μόνον ελλήνων αλλά και αλλοδαπών. Για το σκοπό αυτό δικαιούνται, σύμφωνα με το άρθρο 72 παρ. 3 του Ν. 2121/1993, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας μεταξύ αυτών και των αντιστοίχων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό της διαχείρισής τους στην Ελλάδα. Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 εδ. α' του ως άνω Ν. 2121/1993, τεκμαίρεται, ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων και πνευματικών δημιουργιών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο, που λειτουργεί κατ' αρχήν αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης, εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτο δικαιωμάτων, της νομιμοποίησής τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών. Από την ως άνω όμως, διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σ' αυτή φράση «όλων των έργων για τα οποία δηλώνουν εγγράφως,

ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα», δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα, ότι ο νόμος απαιτεί για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της όλων των δικαιούχων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) συγγενικών δικαιωμάτων που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών στους οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επί μέρους στοιχείων και λεπτομερειών των σχετιζομένων με τις συμβάσεις αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό, ότι εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνον αποδεικτικά, αλλά και νομιμοποιητικά και επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διάταξης, αρκεί για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η αναφορά στο δικόγραφο της, ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερομένης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών καθώς και, το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά τούτων και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρίνησης της επί μέρους σχέσης που συνδέει τους τελευταίους με το κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού σύμφωνα με τη διάταξη β' του προαναφερομένου άρθρου του Ν. 2121/1993, οι ενάγοντες οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν δικαστικώς ή εξωδίκως στο δικό τους και μόνον όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους (ημεδαπούς ή αλλοδαπούς). Υπέρ της

ανωτέρω άποψης που δέχεται ως ορθή το παρόν Δικαστήριο, συνηγορούν, άλλωστε, και τα ακόλουθα: 1) Το γεγονός ότι η διαχείριση και η προστασία του συγγενικού δικαιώματος του αφορώντος στη διεκδίκηση και στην είσπραξη της προβλεπόμενης από τη διάταξη του άρθρου 49 του Ν. 2121/1993 εύλογης αμοιβής, ανατίθεται υποχρεωτικά από το νόμο αυτό σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και δεν μπορεί να ασκηθεί ατομικά από τους δικαιούχους του εν λόγω δικαιώματος. 2) Το γεγονός ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής, αλλά βέβαια και η υποχρέωση καταβολής της από τους χρήστες, σε καμία περίπτωση δεν συναρτάται προς τον αριθμό και την ταυτότητα των μελών των εναγόντων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης. 3) Το ότι στην αμέσως επόμενη παρ. 3 του ίδιου ως άνω άρθρου 55 του Ν. 2121/1993 αρκείται, για την πληρότητα και το παραδεκτό του δικογράφου της σχετικής αγωγής

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ

ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

και ΕΠΙΛΟΓΗ
ΒΕΤΟΥΣ ΟΥ
ΣΔΕΛ

Η Πρόεδρος
ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΑ

Μάρια Γουλιανού

των εν λόγω οργανισμών, στη δειγματολογική αναφορά των έργων, που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης από εκάστοτε εναγομένους χρήστες και δεν απαιτεί την πλήρη και εξαντλητική απαρίθμηση των έργων αυτών και πολύ περισσότερο την ονομαστική αναφορά των παραγωγών των υλικών φορέων, στους οποίους αυτά έχουν εγγραφεί, 4) Το ότι το εισαγόμενο, κατά τα παραπάνω, τεκμήριο είναι, όπως προελέχθη, μαχητό και ο χρήστης, στα πλαίσια της νόμιμης άμυνάς του, μπορεί να το ανατρέψει, αφού από τον προαναφερόμενο νόμο προβλέπεται: α) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης να διαπραγματεύεται με τους χρήστες και να προβάλλει τις σχετικές με τις αμοιβές των μελών του αξιώσεις του, σε περίπτωση δε διαφωνίας τους να προσφεύγει στο μονομελές πρωτοδικείο, για τον, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, προσωρινό καθορισμό της επίδικης εύλογης αμοιβής ή στο καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο, για τον, κατά την τακτική διαδικασία οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής (άρθρο 49 παρ.1 εδ. γ', δ' και ε' του Ν. 2121/1993), με επακόλουθο οι χρήστες να έχουν τη δυνατότητα και την απαιτούμενη άνεση χρόνου να πληροφορηθούν οτιδήποτε σχετίζεται με τα μέλη ή τα έργα των μελών του οργανισμού ή με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς και τα μέλη τους, που αυτός αντιπροσωπεύει στην ημεδαπή ή ακόμα και με τις σχετικές συμβάσεις αμοιβαιότητας και εν γένει να διαπιστώνουν αν το ως άνω τεκμήριο ανταποκρίνεται ή μη στην αλήθεια, β) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, σε περίπτωση που αμφισβητηθεί από δικαιούχο ότι ορισμένο έργο στη σύμβαση που καταρτίσθηκε με το χρήστη, ανήκε στην αρμοδιότητά του, να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55 παρ.4 του Ν. 2121/1993), παρέχοντάς του, μεταξύ των άλλων, πληροφορίες ή οτιδήποτε άλλο σχετικό με τα μέλη και τα έργα αυτών, καθώς και να παρέμβει στη σχετική δίκη, γ) αν ο πιο πάνω οργανισμός δηλώσει ψευδώς ότι έχει την εξουσία να διαχειρίζεται ορισμένα έργα ή να αντιπροσωπεύει ορισμένους καλλιτέχνες ή παραγωγούς εκτός από τις ποινικές ευθύνες, οφείλει να αποζημιώσει τον αντισυμβαλλομένο του (άρθρ. 55 παρ.4 εδ. β' Ν. 2121/1993) και 5) το γεγονός ότι η τακτική αγωγή του άρθρου 49 παρ.1 εδ. ε' του ίδιου ως άνω νόμου προσομοιάζει ως προς τη νομιμοποίηση με τις συλλογικές αγωγές (όπως με την αγωγή του άρθρου 10 παρ.1, 8, 9, του Ν. 2251/1994 για την προστασία των καταναλωτών), τις οποίες νομιμοποιούνται να ασκήσουν όχι μεμονωμένα άτομα, αλλά συλλογικοί φορείς (ΕφΘεσ 2187/2008 δημ. Νόμος, ΕφΑθ 6354/2004 ΔΕΕ 2005, 425 - Θ. Μαρίνου «Πνευματική ιδιοκτησία», έκδ. β, σελ. 379 - Δ. Καλλινίκου «Πνευματική ιδιοκτησία και Συγγενικά δικαιώματα» έκδ. β, σελ. 268, 275, 276). Περαιτέρω, είναι δυνατόν οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης να

διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα, όχι μόνο ελλήνων φορέων, αλλά και αλλοδαπών. Για το σκοπό αυτό δικαιούνται, σύμφωνα με το άρθρο 72 παρ. 3 του ν. 2121/93, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας μεταξύ αυτών και των αντίστοιχων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές, οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό της διαχείρισής τους στην Ελλάδα (βλ. Μ. - Θ. Μαρίνο, ό π., σελ. 302-303). Πέραν τούτου όμως, οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή, και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το Ν.2054/1992 και αποτελεί, πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου. Η Σύμβαση αυτή: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», ήτοι τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (βλ. τα άρθρα 2, 4 και 5 §1 του Ν.2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως τούτο, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευσή του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την ως άνω διεθνή σύμβαση χώρα (βλ. το άρθρο 5 § 2 του Ν.2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.ΠΑ, αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά αναπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ

ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

και έλαβε
βεβαιωτική
σημείωση

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ
Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Μ. Γουλιανού

της τριακονταήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίασή τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυσσόμενης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας (ΠολΠρΘεσ 41003/2009, δημ. Νόμος, ΜονΠρΘεσ 29612/2006, ΜονΠρΘεσ 35356/2005, ΜονΠρΑθ 418/2004 αδημ.).

Εν προκειμένω, με την υπό κρίση αγωγή τους οι ενάγοντες εκθέτουν ότι είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, που έχουν νόμιμα συσταθεί κατά το άρθρο 54 του Ν. 2121/1993. Ότι ο πρώτος εξ αυτών έχει μέλη μουσικούς, ο δεύτερος τραγουδιστές - ερμηνευτές και η τρίτη παραγωγούς (εταιρείες παραγωγής και εμπορίας) υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας και ότι καθένας από τους οργανισμούς αυτούς αποτελεί το μοναδικό για την αντίστοιχη κατηγορία δικαιούχων της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 παρ. 1 του προαναφερόμενου νόμου, οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και εκπροσωπεί στο σύνολό της τη σχετική με αυτόν κατηγορία δικαιούχων της εύλογης αμοιβής. Ότι τα μέλη τους έχουν αναθέσει στους οργανισμούς αυτούς, με σχετικές συμβάσεις ανάθεσης, τη διαχείριση και την προστασία των περιουσιακών, συγγενικών δικαιωμάτων επί των συμβολών τους, μεταξύ δε των σχετικών εξουσιών που έχουν μεταβιβασθεί στους εν λόγω οργανισμούς από τα μέλη τους περιλαμβάνονται η διαπραγμάτευση, ο καθορισμός και η είσπραξη από τους χρήστες υλικών φορέων ήχου της ενιαίας εύλογης αμοιβής και η διανομή στους δικαιούχους - μέλη τους της αμοιβής αυτής. Ότι οι οργανισμοί αυτοί, ως μόνοι στην ελληνική επικράτεια αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης των πιο πάνω τριών κατηγοριών δικαιούχων, έχουν συνάψει με τους αντίστοιχους προς αυτούς και ενδεικτικά απαριθμούμενους στην κρινόμενη αγωγή αλλοδαπούς αντιπροσωπευτικούς οργανισμούς, συμβάσεις αμοιβαιότητας, με βάση τις οποίες οι ενάγοντες νομιμοποιούνται στη διαπραγμάτευση, διεκδίκηση, είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται και οι αλλοδαποί δικαιούχοι (μουσικοί, εκτελεστές, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί) για τη χρήση στην ημεδαπή του ρεπερτορίου τους ή των από αυτούς παραχθέντων υλικών φορέων ή άλλως νομιμοποιούνται αυτοί (οι ενάγοντες) στις ως άνω ενέργειες και πράξεις, με βάση τις διατάξεις της διεθνούς σύμβασης της Ρώμης, που κυρώθηκε με τον Ν. 2054/1992 και αποτελεί πλέον εσωτερικό δίκαιο. Ότι συνέταξαν από κοινού τα αναφερόμενα αμοιβολόγια, τηρώντας τους νόμιμους όρους δημοσιοποίησης, στη συνέχεια δε κάλεσαν τον εναγόμενο, ο οποίος χρησιμοποιεί δημόσια τέτοιους υλικούς φορείς ήχου, να προσέλθει σε συμφωνία για την καταβολή της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, πλην, όμως, ο τελευταίος αρνείται να τους καταβάλει το ύψος της εύλογης αμοιβής

που οφείλει να πληρώσει, αν και στο κατάστημα κέντρο διασκέδασης dance club – discoteque (χορευτικό κέντρο, ντισκοτέκ), που διατηρεί στο Α.Α. Παράλιας του Αιγαίου Πα... , με το διακριτικό τίτλο «...» εμβαδού 700 τ.μ. περίπου, το οποίο λειτουργεί την καλοκαιρινή περίοδο (από 1 έως 5 μήνες το χρόνο), εκπέμπει δημόσια μουσική από υλικούς φορείς, χρησιμοποιώντας ρεπερτόρια έργων ελλήνων αλλά και αλλοδαπών καλλιτεχνών, η δε χρήση αυτή είναι απαραίτητη για την άσκηση της επιχείρησής του, αναφέροντας μάλιστα ενδεικτικά τα έργα (μουσική και τραγούδια), από το χρησιμοποιούμενο καθημερινά δημόσια στην επιχείρηση του εναγομένου ελληνικό και ξένο ρεπερτόριο των μελών τους, που τους έχουν μεταβιβάσει τη σχετική εξουσία για τα έτη 2009 και 2010. Με βάση τα παραπάνω ζητούν να καθοριστεί οριστικά η εύλογη αμοιβή για τα έτη 2009 και 2010 σε ποσοστό 10% επί των ακαθαρίστων εσόδων του εναγόμενου, το οποίο να μην είναι μικρότερο από το ποσό των 3.600 ευρώ ετησίως και συνολικά 8.856 ευρώ, συμπεριλαμβανομένου του ΦΠΑ από 23% (3.600 για το 2009 + 3.600 για το 2010 = 7.200 X 23% ΦΠΑ = 7.200 + 1.656 = 8.856), να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να τους καταβάλλει εφάπαξ τα αιτούμενα χρηματικά ποσά νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής μέχρι την πλήρη εξόφληση, να καθοριστεί ότι από την αμοιβή αυτή το 50% δικαιούνται οι παραγωγοί των υλικών φορέων ήχου και το υπόλοιπο 50% δικαιούνται οι μουσικοί και οι τραγουδιστές ισομερώς (ήτοι 25 % ο καθένας) και να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να τους προσκομίσει καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά τα ως άνω έτη 2009 και 2010, προκειμένου να προβούν στη διανομή της αμοιβής στους δικαιούχους και για τον ίδιο λόγο, να συνεχίσει ανά μήνα να προσκομίζει τους καταλόγους αυτούς. Επίσης, ζητούν να κηρυχθεί η απόφαση που θα εκδοθεί προσωρινώς εκτελεστή και να καταδικασθεί ο εναγόμενος στα δικαστικά τους έξοδα ποσού 500 ευρώ, στα οποία αυτοί υποβλήθηκαν λόγω της άρνησης του εναγόμενου να προσκομίσει τα απαραίτητα για την κατάθεση και τη συζήτηση της ένδικης αγωγής οικονομικά του στοιχεία. Με το παραπάνω περιεχόμενο και αίτημα η ένδικη αγωγή αρμοδίως εισάγεται για να συζητηθεί στο Δικαστήριο αυτό κατά την τακτική διαδικασία (άρθρα 18 παρ. 1 και 22 ΚΠολΔ, 49 παρ. 1 εδ. γ', δ', ε' του ν. 2121/1993). Για το παραδεκτό δε της συζήτησής της δεν απαιτείται να προηγηθεί απόπειρα εξώδικης επίλυσης της διαφοράς, διότι δεν προβλέπεται πλέον από τη διάταξη του άρθρου 214 Α' ΚΠολΔ, όπως αυτή αντικαταστάθηκε από το άρθρο 19 του Ν. 3994/2011 (ΦΕΚ Α' 165/25-07-2011) και εφαρμόζεται και στις αγωγές που ασκήθηκαν πριν από την έναρξη ισχύος του Ν. 3994/2011 και δεν έχουν ακόμη συζητηθεί, σύμφωνα με τη μεταβατική διάταξη του άρθρου 72 παρ. 3 του ίδιου νόμου (ΠολΠρΘεσπρ 9/2012 δημ. Νόμος). Κατόπιν

ΑΠΟΛΟΓΩΝΙΚΕ

η

ΕΠΙΣΤΗΤΗΡΙΑ

και έτη 2009

βρίσκεται

στ' 2869

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΗ

Μαρία Γουλιανού

h

hm

n

τούτων εκ του περισσού προσκομίζεται από τους ενάγοντες η από 25-07-2011 δήλωση αποτυχίας της απόπειρας συμβιβασμού του πληρεξουσίου δικηγόρου τους Κατερίνης Χαράλαμπου Καραμανίδη. Είναι δε νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 2 παρ. 1 και 3, 46, 49, 54 παρ.1, 55, 56, 58 του Ν. 2121/1993, 2, 3, 4, 5, 7, 10 και 12 του ν. 2054/1992, 345, 901 επ. ΑΚ, 74, 176, 191 παρ. 2, 450 επ., 907, 908 παρ. 1 γ' ΚΠολΔ. Ωστόσο, μη νόμιμο και για το λόγο αυτό απορριπτέο είναι το αίτημα να κατανεμηθεί το ποσό της αιτούμενης ενιαίας και εύλογης αμοιβής μεταξύ των εναγόντων, διότι, όπως συνάγεται από τη διάταξη του άρθρου 49 παρ. 3 του Ν. 2121/1993, οι εισπραττόμενες αμοιβές κατανέμονται κατ' αρχήν εξ ημισείας μεταξύ ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών υλικών φορέων, η δε περαιτέρω κατανομή των αμοιβών αυτών μεταξύ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και μεταξύ των παραγωγών γίνεται κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες, που περιέχονται στον κανονισμό του κάθε αντίστοιχου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, και κατά συνέπεια το δικαστήριο δεν έχει εξουσία κατανομής των ποσοστών της επίδικης ενιαίας και εύλογης αμοιβής που δικαιούται ειδικότερα καθένας από τους ενάγοντες συλλογικής διαχείρισης, αφού η κατανομή αυτή αποτελεί αντικείμενο εσωτερικής συμφωνίας των εναγόντων οργανισμών (ΠολΠρΧαλκ 106/2008, 13/2008, 34/2008 αδημ., ΠολΠρΘεσ 10947/2008 Αρμ 2008, 1494). Επίσης, μη νόμιμο και για το λόγο αυτό απορριπτέο είναι το αίτημα περί παράδοσης εκ μέρους του εναγομένου καταλόγου του μουσικού ρεπερτορίου, που θα χρησιμοποιεί στο μέλλον, καθόσον η υποχρέωση παράδοσης εκ μέρους των χρηστών τέτοιου καταλόγου σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 4 του Ν. 2121/1993 έχει ως σκοπό την πραγματοποίηση διανομών των εισπραττομένων αμοιβών κατ' άρθρο 55 και προϋποθέτει την δημόσια εκτέλεση έργων, η στο μέλλον όμως δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων εκ μέρους των χρηστών είναι γεγονός μελλοντικό και αβέβαιο και συνεπώς δεν έχει γεννηθεί η υποχρέωσή τους για παράδοση του σχετικού καταλόγου, ώστε να συντρέχει περίπτωση εξαναγκασμού τους προς εκπλήρωση της υποχρέωσης αυτής (ΠολΠρΘεσ 10947/2008 Αρμ 2008, 1494). Το παρεπόμενο δε αίτημα της αγωγής περί καταβολής τόκων, κατά το μέρος που αφορά στα ποσά της αιτούμενης από τους ενάγοντες εύλογης αμοιβής, είναι νόμιμο μόνο για το μετά την επίδοση της τελεσίδικης απόφασης χρονικό διάστημα, που θεωρείται ότι περιλαμβάνεται ως έλασσον στο υποβληθέν αίτημα καταβολής τόκων από την επίδοση της αγωγής, καθόσον το ύψος της εύλογης αμοιβής που θα προσδιοριστεί με την παρούσα διαπλαστική απόφαση, θα καταστεί εκκαθαρισμένο και ληξιπρόθεσμο από την τελεσιδικία της απόφασης αυτής και την επίδοσή της στον εναγόμενο, και όχι από προγενέστερο χρονικό σημείο και έτσι, μόνον έκτοτε ο

10

Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, πρέπει η αγωγή να γίνει εν μέρει δεκτή ως βάσιμη και κατ' ουσία, να καθορισθεί οριστικά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που πρέπει να καταβάλει ο εναγόμενος στους ενάγοντες για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε στην επιχείρησή του κατά τα έτη 2009 και 2010 στο ποσό των 3.600 ευρώ ετησίως, πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ από 23% ($3.600 \times 23\% = 828$ ευρώ), και συνολικά στο ποσό των 8.856 ευρώ ($3.600 + 828 \times 2$ έτη), να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να καταβάλει στους ενάγοντες την ανωτέρω καθορισθείσα αμοιβή με το νόμιμο τόκο για το ποσό των 7.200 ευρώ από την επομένη της επίδοσης της τελεσίδικης απόφασης μέχρι την πλήρη εξόφληση και για ποσό 1.656 ευρώ (ΦΠΑ) από την είσπραξη της ως άνω αμοιβής από τους ενάγοντες μέχρι την πλήρη εξόφληση, και να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να παραδώσει στους ενάγοντες καταλόγους, με τους τίτλους του ελληνικού και αλλοδαπού μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησε δημόσια κατά τα επίδικα έτη με μνεία της συχνότητας χρήσης τους, αναγκαίο στοιχείο για τη διανομή από τους ενάγοντες της εύλογης αμοιβής μεταξύ των δικαιούχων που αυτοί εκπροσωπούν. Ωστόσο, η απόφαση ως προς τις καταψηφιστικές της διατάξεις δεν πρέπει να κηρυχθεί προσωρινώς εκτελεστή, διότι το δικαστήριο κρίνει ότι δεν συντρέχουν εξαιρετικοί προς τούτο λόγοι ή ότι η επιβράδυνση στην εκτέλεση μπορεί να επιφέρει σημαντική ζημία στους νικήσαντες ενάγοντες. Τέλος, πρέπει να καταδικαστεί ο εναγόμενος στα δικαστικά έξοδα των εναγόντων, κατά μερική παραδοχή του σχετικού αιτήματός τους, τα οποία όμως θα πρέπει να καθοριστούν μειωμένα, ανάλογα με την έκταση της νίκης ή ήττας του καθενός (άρθρο 178 παρ. 1 ΚΠολΔ), και να ορισθεί παράβολο ερημοδικίας για την περίπτωση που ο εναγόμενος ασκήσει κατά της παρούσας απόφασης ανακοπή ερημοδικίας (άρθρα 501, 502 παρ.1, 505 παρ.2 ΚΠολΔ), όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ ερήμην του εναγομένου.

ΟΡΙΖΕΙ το παράβολο ερημοδικίας στο ποσό των διακοσίων πενήντα (250) ευρώ.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ οριστικά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε δημόσια ο εναγόμενος στο κατάστημά του για τα έτη 2009 και 2010 στο ποσό των τριών χιλιάδων εξακοσίων (3.600) ευρώ

ετησίως πλέον του αναλογούντος ΦΠΑ από 23%, και συνολικά στο ποσό των οχτώ χιλιάδων οχτακοσίων πενήντα έξι (8.856) ευρώ.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον εναγόμενο να καταβάλει στους ενάγοντες ως εύλογη αμοιβή για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε κατά τα έτη 2009 και 2010 το ανωτέρω καθορισθέν συνολικό ποσό των οχτώ χιλιάδων οχτακοσίων πενήντα έξι (8.856) ευρώ, συμπεριλαμβανομένου του ΦΠΑ από 23%, με το νόμιμο τόκο για το ποσό των επτά χιλιάδων διακοσίων (7.200) ευρώ από την επομένη της επίδοσης της τελεσίδικης απόφασης και για το ποσό των χιλίων εξακοσίων πενήντα έξι (1.656) ευρώ του αναλογούντος Φ.Π.Α. από την επομένη της είσπραξής του και της έκδοσης του σχετικού φορολογικού στοιχείου από τους ενάγοντες και μέχρι την πλήρη εξόφληση.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον εναγόμενο να παραδώσει στους ενάγοντες καταλόγους των έργων του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε στο κατάστημά του κατά τα έτη 2009 και 2010.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τον εναγόμενο σε μέρος των δικαστικών εξόδων των εναγόντων, τα οποία ορίζει στο ποσό των τετρακοσίων (400) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην ... την 9/9/2013 και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στην Κατερίνη την 18/10/2013 με άλλη σύνθεση αποτελούμενη από τους Δικαστές Μαρία Γουλιανού Πρόεδρο Πρωτοδικών(επειδή η Πρόεδρος Βήλη Χρηστίδου δεν υπηρετεί στο Πρωτοδικείο Κατερίνης ,λόγω μετάθεσής της στο Πρωτοδικείο Κιλκίς) , Μαρία Τζέκη Πρωτοδίκη (επειδή ο Πρωτοδίκης Νικόλαος Χατζηαγγελίδης δεν υπηρετεί στο Πρωτοδικείο Κατερίνης λόγω μετάθεσής του στο Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης), Ιωάννη Μαμαδά Πρωτοδίκη (επειδή η Πρωτοδίκης Παναγιώτα Κολάρη βρίσκεται σε άδεια.)

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

